

[Aase Olesen]

Jeg er meget enig med hr. Ole Espersen, når han siger, at der er for meget bogholderi herinde. En af de fejl, vi så tit gør, når vi snakker om besparelser og udgifter, er netop, at vi kun ser på tallene på den ene side af stregen i bogholderiet. Når vi går ind for, at denne ordning bør udvides, så er det netop ud fra den betragtning, at så vil man kunne spare nogle udgifter på socialministeriets konto.

Lawaetz (FP):

Jeg vil gerne sige til fru Inger Harms og hr. Ole Espersen, at jeg var måske den ordfører, der bevægede mig mest ind på de rent menneskelige problemer. Jeg giver hr. Ole Espersen ret i, at de naturligvis er helt de samme for den anden kategori, som ikke er under konkursbehandling, helt klart.

Min motivering for i første omgang kun at diskutere dem, der var under konkursbehandling, er, at mit parti til enhver tid er af den opfattelse, at vi ingen penge har for tiden. Vi skal springe over hvorfor, men vi har ikke meget at råde med. Derfor ser jeg det som en fornuftig igangsætning af systemet, at man begynder som foreslået af justitsministeren. Dermed være ikke sagt, at det ikke skal følges op. Jeg synes, det er en fornuftig måde at gøre erfaringer på, og det tiltaler mig, at det i første omgang ikke koster hverken sølle 15 eller noget andet antal jurister. Vi vil gå ind for denne første fase, og så kan vi bagefter diskutere, om man har råd til og mulighed for at udvide gældssanering til andre områder.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg er ked af, at man fortsætter med at tale om denne første fase, og at man så kan gå videre. Det gjorde man også fra kristeligt folkepartis side. Man sagde: nu må vi jo se, hvordan tingene udvikler sig. Ja men lovforslaget fortæller jo selv, at der her ikke er tale om nogen første fase. Man skriver med rette i bemærkningerne, at gennemføres dette forslag, medfører det sikkert ingen nævneværdige konsekvenser af arbejdsmæssig karakter, og det er jo rigtigt, det gør det ikke, for de andre 10.000 tilfælde, som man nævner et andet sted i bemærkningerne, kommer ikke

med i den ordning, og det er dér, hvor behovet i virkeligheden først og fremmest er.

Dette at gå konkurs er for det første efter manges opfattelse noget meget ubehageligt, stignatiserende i sig selv, og dernæst forudsætter det nogle aktiver, så der kan blive noget til advokater osv., som selvfølgelig skal have dækket deres arbejde. Men de mennesker, vi taler om, og som udvalget talte om, de mennesker, som optager os, har været uden aktiver, som kunne realiseres, i 5 eller 10 år måske. Det er dér, der skal sættes ind. Derfor kan man ikke tale om et første skridt eller om faser. Det er ikke nogen begyndelse.

For at sige det måske lidt mere klart, end jeg gjorde før: vi er ikke interesserede i dette lovforslag. Vi ser ingen grund til at stemme for det. Vi tror på ministerens gode vilje, men ministeren har ikke haft nogen mulighed for at realisere noget af denne gode vilje. Vi vil gerne hjælpe ministeren med, at det bliver muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling.

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 95:

Forslag til folketingsbeslutning om Egmont Højskolen.

Af Erik B. Smith (S) m.fl.
(Fremsat 7/4 83).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Palle Simonsen):